

אישהזוהר



קולק, מדי (מיאור דור), (38) נשוי, הוא ה מומחה לרכישת לבבות, בעל קסם אישי אותו ה יכול להפעיל ולנתק כברו מים. קולק מופעל במקום שיש למשוך מליונרים ולארח ש רים ורים. לעומת זאת, אינו רעיונות מקוריים. יליד צ'כוסלובקיה, שעלה לארץ באמצע שנות השלושים, נחשב לכוח תיאורטי ולבעל

הצטרף לגרעין הציפי של תנועת הנוער הבונים ולמשך עין גב. היה פעיל בהנהגה, שגילתה את כשרונו המיוחד לטיפוח קשרים עם קצינים בריטיים. כשרון זה משך את עיניו של בני גיי, שהעבירו, כמו את אבריאל, לעבודה בשם הסוכנות עם האינטליגנציה הבריטי. לפי עדותו של יואל בראנד, היו כולאיו הבריטיים מוסרים לידי קולק את מפתחות חדר כלאו, ומשאירים את השניים ביחידות.

כמו אבריאל, עסק קולק בימי המלחמה בעניני רכש בארצות הברית, ממלא מאן תפקיד מרכזי בכל מאמצי המגביות של ישראל שם. בארץ ירש את תפקידו של אבריאל כמנהל כללי של משרד הראש הממשלה. מנהל כמובן את עסקי התיירות.

בניגוד לאבריאל, מתכנן הקנוניות המסוככות, הרי קולק הוא מכבה האש והשגריר הנידוד של קבוצת המנהלים, מיישר ההידורים. הוא אחד הכוהנים הגדולים של פולחן בני גוריון, נמצא בסביבתו המיידית של בני גיי. מזה תריסר שנים, נהנה מאמונו הבלתי מוגבל של "הזקן". יותר מכל אדם אחר הוא מסמל את הטיפוס המושלם של בני גוריון, המנותק מכל פעילות מפלגתית או ציבורית, לא נבחר מעולם לשום משרה נבחרת, פעיל ועולה לגדולה אך ורק הודות לקשריו האישיים.

בצד כשרונו הבלתי אגואיסטי לב אדם שהוא זקוק לו, עומדת אידיבות מובהקת כלפי אנשים שאינו נזקק להם ואי התחשבות מוחלטת בכל העומד בדרכו.

אישהכלכלה



ספיר (קוזלובסקי) פנחס, ה מבוזר (49) והרציני בחוג המקורב לבי גיי, שולט למעשה ללא מצרים בכל מערכת הכלכלה של המדינה, הן כשר המסחר והתעשייה והן כשליט אמיתי ב משרד האוצר, אשר בראשו עמד במשך שנים כמנהלו הכללי. ספיר, יליד סובלקי בפולין, קיבל חיי נוח מסורתי בבית ספר להכשרת מורי דת, הצטרף להכשרה של החלוק וכבר אחרי חודשים נקרא לרכוש את עניניו ה כספים במרכז החלוק בפולין, תוך כדי עבודה זו למד פנקסנות.

עלה ארצה בגיל 22, השתקע בכפר סבא, כיהן שם כחבר מועצת הפועלים ומלא תפקידים של מזכיר המועצה.

נקרא עליידי לוי אשכול (או שקולניק) לתפקיד מרכזי במשך המים ההסתדרותי, משך שם את עיניו של בני גיי. שקרא לו ערב מלחמת העצמאות לועדה שטיפלה בעניני הנגב. ב 1948 מלא תפקיד מרכזי באגף האפסנת של צה"ל, ניהל את עניני הכספים של הרכש ואז בא במגע הדוק למדי עם אבריאל וקולק, אחרי המלחמה מינה אותו בני גיי, כמנהל כללי של משרד הביטחון (והחליף את שמו לעברית). כשמסר תפקיד זה לשמעון פרס, החליף ספיר את אהוד אבריאל כמנהל משרד האוצר. בתפקיד זה קידם בהרבה את המשק ההסתדרותי.

ספיר אינו שייך לחוג המצומצם ביותר של קבוצת המנהלים, הנהו שונא מובהק של אהוד אבריאל, אותו האשים בהאשמות שונות כאחראי לאיסורים ולפרסומים אי-לואליים בעתונות. אולם עם התפתחות והתגבשות קבוצה זו, מזדקר יותר ויותר תפקידו כאיש הכספים וכמומחה הכלכלי היחיד שבחבורה, שיקרא למלא תפקיד מרכזי בכל מקרה שהחבורה תגיע לשלטון בלתי מוגבל בעזרת בני גוריון. גר בדירת חדר צנעה בירושלים, לא נטש את מקומו הקבוע בשיכון החוקים של כפר סבא. שמו לא הוזכר עד כה בקשר עם שום פרשת שחיתות.

אישההמונים



אלמוגי (קרלנבוים) יוסף אהרון, (46) חבר הכנסת ומזכיר מועצת פועלי חוסי, לא היה עד כה קשור עם קבוצת המנהלים, אולם משתדל עתה להשתלב ב מנהל הבני-גוריון ולמצוא קשר עם קבוצת המנהלים. מועמד לתפקיד מזכיר מפא"י.

ערב של אלמוגי בעיני הקבוצה ובני גוריון נובע מ העובדה שהוא היחיד המקיים עדיין קשר הדוק עם ציבור הפועלים והיחיד שנבחר עלי דם לתפקידו.

אלמוגי, יליד רובישוב בפולין שהגיעה ארצה בן 20, עלה לגדולה במחנה הפנימי של אבא חוסי, שעד שהקים את צבאו הפרטי הידוע בשם "פלוגות הפועל", שתפקידו הבלתי רשמי היה דיכוי פסי, בכוח הזרוע, של כל מורד שהעז להרים ראש. בזירה הלאומית קנה אלמוגי לעצמו שם כמדכא האכזרי של שביתת הימאים, מעשה שגרם להריסת רוחה של הימאות העברית שלא החלימה עד היום.

ב 1940 התניס עם פועלי הנמל לצבא הבריטי, נפל בשבי הגרמנים, היה נציג היהודים במחנה זה ורכש לו את אהדת חבריו. יחד עם הגסטו הבלתי מהוקצעת שלו, יודע אלמוגי לרכוש לבבות בגישתו הנסה חסרת המלאכותיות, נעדרת הנימוסים. חוסי מינה את אלמוגי כיושבו במועצת פועלי חוסי, במרוצת הימים התקררו היחסים בין שני האנשים השאפתנים. נסיונו של בני גיי, למשוך את אלמוגי אליו נעוץ בתקווה להחליש עליידי כך את ממלכת חוסי, המסרכת לקבל מרות והשנואה על המנהלים.

אישהרזבה



ידין (סוקניק) ייגאל (מתחרו עם ישראל), (39) אינו קשור במישורין בשום צורה שהיא עם קבוצת המנהלים, וגם לא התערב בכל דרך שהיא בקנוניותיה. אולם ידין, אדם בעל אמביציות פליטיות מרחיקות לכת, הוא מועמד טבעי לתפקיד מרכזי ביותר, במקרה שמגמות קבוצה זו תשתלטנה במדינה.

עם התרחקותו מתפקידו הצבאי, שבא בעקבות אייכולת אישית להשלים עם התערבותו של בני גוריון והתנגשות בין שני האישים חוקיהאפי, התרחק ידין מכל פעילות פוליטית ישירה, הקדיש את מיטב מרצו לחקירות ארכיאולוגיות. אולם בניגוד לדעה הנפוצה בקהל, אותה מספר ידין עצמו בשקידה, לא

זנח ידין מעולם את תכונותיו הפוליטיות. אחרי שנכשל בני גוריון בניסיון למנותו כנשיא האוניברסיטה העברית, הוצעו לידין תפקידים שונים, שנדחו עליו כבלתי מתאימים לרמתו. ערב הבחירות האחרונות הציעה לו מפא"י את תפקיד שר החינוך, בתנאי שיודיע ברשימתה לכנסת, אולם ידין דרש את תפקיד שר החינוך ודחה את ההצעה. שמו נזכר לא פעם כמועמד לתפקיד שגריר ישראל בחושינגטון או בלונדון. כשרונו התעמולתי המזהיר של ידין, המקדיש זמן ומרץ רב לטיפוח יחסים עם העתונות, עזר לו להעמיד לעיני הציבור תמונה של עצמו שאינו זהה לגמרי עם אופיו. ידין הוא איש משכיל, כוח תיאורטי ניכר, בעל הופעה מקסימה ונימוסים מהוקצעים. אולם יחד עם זה רגיש ידין מאין כמוהו לביקורת, נוח להתרגז נוכח כל סימן של התנגדות, במשאומתן של רודוס גרם כמעט לניתוק כאשר זרק בהתקפת כעס את עפרונו על השולחן, וכאשר קפץ העפרון לתוך נחיר אפו של נציג מצרי, המצב ניצל הודות לטאקט הרב של ראף באג'י.

המועמדים הראשונים לרודנות המחר

בני גוריון להקיף את עצמו באנשים הנכונים ולבחור בעוזרים מתאימים. בחוגים אלה עוד קיימת התקווה כי בבוא היום יתפכח בני גיי, יסלק את הגולם שיצר.

כמה מאנשי הקאמאריקה עצמם אינם רחוקים מהשקפה זו. הם מסיצים בגלוי בין אוהדיהם את הדעה כי בני גוריון אינו אלא נאי גיב ישראלי, עובר-כטל קשיש שי יש להשתמש בו כדי להכביח את השלטון החדש ולהשפיע על ה המונים. הם כבר רואים את עצי מם בדמותו של גומאל עבד אלי נאצרי.

אולם יתכן כי אלה גם אלה טועים כי הערכת אישיותו של בני גיי, שונאי בני גיי, בצמרת מפא"י (שכפי הנראה גם משה שרת נמנה עליהם) כבר רואים אותו בדמותו של סטאלין בסוף ימיו, עריך אמיתי הנדחף קדימה עליידי תחושת הגדולה של עצמו.

לדעתם אין ערך עצמאי לקאמארילה. ההבדל בין שתי הערכות אינו רב. אפי' לו סטאלין יכול היה לסלק את מנהליו רק כל עוד חי, אולם הם השתלו למחרת מותו.

★ ★ ★

מאבק הנאש בין הצמרת הקיימת, לעסקני מפא"י הנעזרים עליידי עסקני כל שאר המפלגות, לבין הצמרת החדשה של המנהלים, שגם לה יש שותפים בכל שאר המפלגות, היא כיום התופעה הפוליטית החשובה ביותר בישראל. כמעט כל הארץ שונאת את העסקנים. הרוב המוחלט של הקהל מאמין כי המשטר המפלגתי הקיים הוא אסון לאומי, וצמא למשטר חדש שיעורר מחדש את הכוחות הרדומים באומה, יתן אידיאלים חדשים ו י כיוון חדש למדינה.

אולם לגענועים כמוסים אלה להמכה אמיתית אין ולא כלום עם "המפכת המנה" לים". כל דמיון חיצוני בין שתי השיטות

מבוסס על טעות מרה, ורבים מאוהלי ה מנהלים, האידיאליסטים המוסיים במצב ה ימים והמבקשים פתרון של אמת, רק מרי מים את עצמם.

המנהלים אינם צמרת חדשה ש צמחה על קרקעיה בתולדות של אי דיאל לאומי חדש. אין הם מביאים שום פתרון חדש לבעיות היסוד של האומה. אין הם פוסלים את יסודות משטריהם הקיים - ה י תלות בכספי הנרבות של המני כיות ובמענקים הזרים.

ההסכמה היא כמעט אישית. המנהלים ה חדשים לא מרדו אף פעם אחת כחייהם בפראות הישנות. עוד בשחר נעוריהם היו לדים טובים, שחזרו לו כל מלה שנפלטת מפי העסקנים. שהרי עצם כשרונם ללכת בתלים עצם היותם כנכנסים מלידה, היא התכונה שהעלתה אותם לגדולה.

מדינת ישראל זקוקה למשטר חדש, שי יצמח מתוך העם ושינסה למצוא תשובות חדשות לבעיות היסוד של הקיום הלאומי. רודנות המנהלים תהיה ההיפך הגמור של טון של הרפתקנים, חלקם בעלי רצון טוב וחלקם מחפשי קאריירה, שיעדיהם תמיד את הדרך הקלה והרת-הסכנות של שימוש ב כוח-הנורע.